

מי עובד קשה יותר?

סיפור קורדי
ציירה נ. קוצ'רגינה

חיו בכפר איש ואישה. לא היו להם ילדים. בקיץ הגבר עבד בשכירות, רעה צאן של אחרים, והאישה נשארה בבית. כשהאיש היה חוזר הביתה אמר תמיד לאישה "ראי, אני כל הזמן בשדה, בהרים, בגשם ובברד, ואת כל הזמן בבית, במקום חמים ויבש. איזה דאגות יש לך, שום דבר ולא כלום."

פעם התרגזה האישה כשדיבר כך אליה ואמרה "תישאר אתה בבית, היום אני אצא לשדה, אלך לרעות כבשים."

שמח מאוד בעלה "טוב מאוד, רק תגיד לי מה לעשות כאן."

"תטאטא את הדירה, תאכיל את הדוגרת והאפרוחים ותוציא אותם מהלול. רק שים לב שהאפרוחים לא יתפזרו, והנץ לא יחטוף אותם. אחר כך תנפה קמח. מהקמח תכין בצק, תבעיר אש בתנור, תכין ארוחת

ערב ותאפה פיתות. בצהריים תחלוב את העז והכבשים, תסנן את החלב שיהיה נקי, תרתיח אותו קצת תן לו להצטנן, תשפוך לקערות ותחמיץ, שיהיה לנו לבן למחר. הנה לך גוש צמר, טווה ממנו חוט כדי שאוכל לתפור כפפות וגרביים לחורף. תאסוף עוגות זבל, שיהיה לנו במה להבעיר את התנור. מהלבן של אתמול תוריד את השמנת, כי אחרת היא תחמיץ ותתקלקל ותעשה חמאה. השריתי גם את הלבנים והתחלתי לארוג בד, אך את זה תעזוב, אגמור בעצמי כשאחזור בערב.

"לכי, אישתי" התחייך הבעל "אעשה הכל ולפחות פעם אחת אנוח בבית."

האישה הלכה לרעות צאן והבעל טאטא את הבית, כפי שאמרה אישתו, אחר כך האכיל את התרנגולת והאפרוחים. הוא החליט לקשור את האפרוחים בחוט לתרנגולת, כדי שלא יתפזרו. אחר כך הבעיר אש בתנור והתחיל להכין מרק גריסים לארוחה. פתאום נדמה היה לו כי מעבר לחון, גבוה באוויר, מקרקרת תרנגולת. השתומם, קפץ החוצה וראה שנץ מחזיק באפרוח אחד בטפריו ועף גבוה, ועל החוט

את הסיר עם השמנת לגב. בזמן שאנפה את הקמח
ואלוש בצק תהייה מהשמנת חמאה?"
וכך עשה.

כשהתחיל לנפה קמח הסיר התנדנד הנה והנה
והחמאה התחילה להתגבש. האיש שמח מכושר
המצאתו. אך הנה באה צרה חדשה. קשה היה לו
ללוש את הבצק בעמידה ולכן הוא כרע על ברכיים,
הסיר על גבו התהפך והכל נשפך לרצפה. הבעל
הוריד את הסיר, שוב טאטא את החדר ופיזר אפר
כדי שהרצפה תתייבש. ושוב התחיל ללוש בצק.
כשגמר ראה שאש דולקת שם על התנור פיתות
לאפיה.

אלא שאז ליד הדלת נשמע קולן של הכבשים והעז.
הוא לקח סיר נחושת והלך לחלוב אותם. תחילה חלב
את הכבשים. קשה היה לחלוב אותן כי הן לא היו
רגילות אליו. וכשרצה לחלוב את העז היא פעמיים
ברחה לו ובפעם שלישית בעטה בסיר ושפכה מעל
מחצית החלב. כל זה עייף אותו מאוד. אך כשגמר
לחלוב את העז והכבשים וחזר הביתה ראה שהאש
בתנור כבתה שוב אבל הפיתות נשרפו. הוא החליט

תלויים כל יתר האפרוחים והתרנגולת. התרנגולת
מקרקרת מפחד. הוא רץ אחרי הנץ, רצה לתפוס את
החוט עם האפרוחים והתרנגולת, קפץ גבוה אבל לא
הצליח. הנץ עף ונעלם אחורי ההרים.
כשהבעל חזר הביתה ראה שהאש בתנור כבתה
כליל, המים בסיר עם הגריסים התאדו כולם והגריסים
נחרכו. הוא הבעיר שוב אש, שפך קמח משק לתוך
קערה גדולה ורצה לנפה אותו. אך אז חשב שהנה
הזמן עובר ועדיין יש לו הרבה עבודה והחליט "אקשור

מאותו יום הוא כבר לא דיבר על כך שעבודתו קשה יותר. והם המשיכו לחיות בשלום.

להרתיח את החלב, אבל לא רצה להבעיר את התנור שוב. "ארתיח אותו על המדורה בחוץ" חשב "כך קל ומהר יותר."

כבר הופיעו כוכבים בשמיים ובחוץ היה חושך. הוא הדליק את המדורה תלה מעליה את הסיר עם חלב, לקח מצקת והתחיל לבחוש את החלב כדי שלא ייחרך.

באותו רגע חזרה אישתו מהשדה. היא ראתה את האש כבר מרחוק והשתוממה. "לשם מה הוא צריך מדורה?" חשבה ומיהרה הביתה. הבעל לא הרגיש כשהגיעה ושאלה פתאום "מה קרה? למה הדלקת מדורה?"

"רציתי להרתיח חלב בחוץ. כך טוב יותר" אמר. החלב רתח. האישה לקחה את הסיר והביאה הביתה. הבעל התחיל לספר לה כל מה שקרה באותו היום.

"אני רעבה, תן לי לאכול" בקשה האישה. "אין לי דבר מלבד החלב. לא הספקתי לבשל, הייתי נורא עסוק. את יודעת, מחר תישארי את בבית ותטפלי במשק, אני אלך לרעות צאן."